

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Piotr Sławomir Niedzielak

Anna Dorota Lichy (ławnik Sądu Najwyższego)

Protokolant st. sekretarz sądowy Łukasz Kaczmarek

w sprawie z wniosku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Okręgowego w S. o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej sędziego Sądu Rejonowego w S. w stanie spoczynku M. J., sygn. akt ASD (...),
po rozpoznaniu zażalenia obrońcy obwinionej na postanowienie Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w (...) z dnia 27 maja 2019 r. ,
działając na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych

postanawia:

1. utrzymać zaskarżone postanowienie w mocy
2. kosztami postępowania odwoławczego obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 maja 2019 r. w sprawie o sygn. akt ASD (...), Sąd Dyscyplinarny Przy Sądzie Apelacyjnym w (...) nie uwzględnił wniosku obrońcy o zawieszenie postępowania w sprawie przeciwko sędziemu Sądu Rejonowego w S. – M. J. obwinionej o czyn z art. 107 §1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. prawo o ustroju sądów powszechnych a nadto tym samym postanowieniem Sąd I instancji stwierdził swoją niewłaściwość i sprawę przekazał Sądowi Najwyższemu – Izbie Dyscyplinarnej.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył obrońca obwinionej i temu postanowieniu zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 122 pkt 9 ustawy o Sądzie Najwyższym w zw. z art. 110 §1 pkt 1 i § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. prawo o ustroju sądów powszechnych poprzez bezpodstawne przyjęcie, że w niniejszej sprawie zastosowanie znajduje znowelizowana i obowiązująca od dnia 3 kwietnia 2018 r. treść drugiego z przywołanych przepisów art. 110 p.u.s.p.;
2. naruszenie przepisów prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 22 §1 k.p.k. w zw. z art. 128 p.u.s.p. poprzez przyjęcie, że nie zachodzi długotrwała przeszkoda uniemożliwiająca prowadzenie postępowania.

Stawiając powyższe zarzuty skarżący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego postanowienia w pkt 2 poprzez stwierdzenie niewłaściwości Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w (...) i przekazanie sprawy do Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...].

a ewentualnie:

2. uchylenie zaskarżonego postanowienia w pkt 2 oraz o zmianę zaskarżonego postanowienia w pkt 1 poprzez zawieszenie postępowania w przedmiocie rozważenia przekazania sprawy wg właściwości do czasu rozstrzygnięcia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) pytań prejudycjalnych Sądu Najwyższego (sygn. III PO 7/18, 8/18 i 9/18, sygn. TSUE: C-585/18, C-624/18 i C-625/18).

Sąd Najwyższy w Izbie Dyscyplinarnej zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Prawidłowa wykładnia art. 122 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym wskazuje, że właściwym sądem do przeprowadzenia postępowania w

przedmiocie wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej obwinionej jest Sąd Najwyższy – Izba Dyscyplinarna.

Przepis art. 122 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym stanowi, że do postępowań dyscyplinarnych prowadzonych na podstawie ustawy zmienianej w art. 108, tj. ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, stosuje się przepisy dotychczasowe do zakończenia postępowania wyjaśniającego lub postępowania w instancji w której się ono toczy.

Sądami dyscyplinarnymi w sprawach dyscyplinarnych sędziów sądów powszechnych, w pierwszej instancji, zgodnie z art. 110 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, przed zmianą, która weszła w życie z dniem 3 kwietnia 2018 r. były sądy apelacyjne, w składach określonych przepisami art. 110 § 4 i art. 111 ww. ustawy.

Na skutek dokonanej zmiany, po dniu 3 kwietnia 2018 r. ww. Sądy przestały funkcjonować jako sądy pierwszoinstancyjne w sprawach przewinień dyscyplinarnych wyczerpujących znamiona umyślnych przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego lub umyślnych przestępstw skarbowych lub sprawach, w których Sąd Najwyższy zwrócił się z wnioskiem o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej wraz z wytknięciem uchybienia.

Niewątpliwie pismo procesowe inicjujące postępowanie dyscyplinarne przed sądem I instancji, jakim jest wniosek o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej, został skierowany do Sądu Apelacyjnego po dniu 3 kwietnia 2018 r. Racje ma więc Sąd I instancji, który w zaskarżonym orzeczeniu wskazał, że momentem zawiśnięcia sprawy przed sądem jest data zgłoszenia wniosku o wszczęcie postępowania przed sądem o zarzucane czyny. W tym kontekście całkowicie nietrafne są podnoszone przez skarżącego zarzuty.

Z treści Przepis art. 122 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym wynika, że dotychczasowe przepisy stosuje się do momentu zakończenia postępowania wyjaśniającego (czyli jak zauważa sam skarżący do dnia wydania postanowienia o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego oraz o przedstawieniu zarzutów) **lub** – w przypadku natomiast etapu postępowania sądowego – następującego po etapie postępowania wyjaśniającego, należy brać pod uwagę dzień złożenia wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej.

Właściwym do rozpoznania sprawy nie jest więc ani Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w (...), ani wbrew – twierdzeniom skarżącego Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w (...).

Chybiony jest również zarzut naruszenia 22 §1 k.p.k. w zw. z art. 128 p.u.s., zdaniem Sądu Najwyższego, wskazać należy, że wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zapadły w sprawie o sygn. C-585/1, C-624/18 i C-625/18 nie stanowi treści normatywnej wiążącej Sąd w przedmiotowej sprawie, a jedynie w sprawie, w której pytanie prejudycjalne zostało zadane.